

Trásy Györgyné Éva

Gyurka bácsi emlékkönyvébe

Találkozásom Gyurka bácsival

Előzmény: Amit Gyurka bácsi csinált Debrecenben az 1940-es évek második felében, azt Pesten Juhász Miklós, szintén piarista atya követte. Volt egyetemista és gimnazista közössége is. Én Gresz Sárka csoportjába tartoztam, és mivel Miklós bácsi volt a lelkiatyám, közvetlen kapcsolatban voltam vele is.

1951 nyarán volt egy nagyszerű gimnazista lelkigyakorlat. Nagy illegalításban, mindennap más helyszínen, elszeparált helyiségekben voltunk. Az érkezés és indulás is be volt személyek szerint osztva, hogy ki, mikor jön, megy, hogy ne egyszerre lássanak a kapuban. A lelkigyakorlat váltott előadókkal, mintegy tanrend szerint történt. Azt hiszem 4 napos volt és minden előadó minden nap tartott előadást. Gyurka bácsi dogmatikát adott elő. A beszédek egy-egy részletére ma is emlékszem.

Az esemény

Szüleimnek Mátyásföldön volt egy kis nyaralójuk, Őket látogattuk meg a 8 éves Gábor fiammal 1964. augusztus 15-én. Az esti szentmisére mentünk a mátyásföldi templomba. Útközben arról beszélgettünk, hogy a hangyák azért találhatnak vissza a bolyba, mert bizonyos, saját bolyra jellemző illatútjuk van.

A misét a plébános atya mondta. Prédikáció után kijött egy pap a sekrestyéből és a mellékoltárnál kezdett misézni. Hihetetlen vonzást éreztem, hogy azon a szentmisén vegyek részt. Odatérdeltem a kis oltár mellé. Gábor követett, de kérdően nézett rám, hogy ezt most miért. Tudod, az illatút – súgtam neki. Nem értette meg, de velem maradt.

Mikor a misének vége lett, a sekrestyében már nem volt senki. Nem voltam biztos benne, hogy Ő az, de semmiképp nem akartam elszalasztani. Azért hát elé álltam, és azt mondtam: Bulányi Györgyöt keresem. – Én vagyok – mondta csodálkozva. Pár szóval bemutatkoztam, és megkérdeztem, találkozhatnék-e vele. Zavarba jött egy pillanatra, kicsit gondolkodott, aztán megadta a Tempó telefonszámát. Azt mondta, ne mutatkozzak be, ha felveszik a kagylót, csak annyit mondjak, hogy én vagyok a négy-gyermekes Évike. Elköszöntünk, és én nem hívtam fel. Azt gondoltam kellemetlen neki, fél vagy ilyesmi. Egy félév múlva futottunk össze véletlenül Greszéknel, és azután havonként találkoztunk.

Később tudtam meg, hogy nem ő félt, hanem engem féltett. Akkor még olyan élményei voltak, hogy régi kedves ismerősök átmentek az utca másik oldalára, ha meglátták, mert köszönni se mertek neki.

A folytatás

A havonkénti találkozás úgy történt, hogy mikor Greszéktől eljöttünk, én elkísértem a buszmegállóig. Szokása szerint „in mediás res” a dolgok közepébe vágva indította a beszélgetést. Kérdezett, én felelgettem, aztán kezdte mondani a „tanítást”. Egy nagyon érdekes gondolatsor mondata közepén megjött a busz, egy kurta köszönéssel felugrott rá és az ajtó becsukódott. Megdöbbenve álltam. Így itthagyni? Hát nem tudta megvárni a következőt? Nem gondoltam arra, hogy a Tempónál reggel 6-kor kezdődik a munkaidő, s addig oda is kell érnie. Az idő 10 óra felé járt.

Másnap felhívtam Sárit, hogy én annak a mondatnak a végét is hallani szeretném. Ha beszél vele, mondja meg neki. Így kaptam az első időpontot.

Ebben a beszélgetésben azt kérdezte, hogy, ha nekem négy gyermekem van, miért nem maradok otthon gyereket nevelni? Hm. Ez eddig nekem eszembe se jutott. A környezetemben minden többgyermekes anya is dolgozott. A férjem épp azt találta ki, hogy elég nagy lakásunk van, indíthatnánk egy fizető vendéglátó szobát, hogy egy kicsit könnyebben élhessünk. Ezt elmondtam neki.

- Akkor lenne annyi jövedelem, mint eddig a két állásukból?
- Remélem.
- Éheztek, fáztak, ruhátlanok voltak eddig?
- Éppen nem.
- Nem érné meg ugyanúgy élni, mint eddig, ha így otthon maradhatna? (Akkor még nem tegeződtünk)
- Új az ötlet. Meg kell gondolnom, és a férjemmel is megbeszélnem. Különben sem tudjuk, hogy valósítsuk meg az ötletet, mert ahhoz némi átalakítás, berendezés is szükséges, de nincs rá pénzünk.
- Mennyi kellene?
- Hát, minimum 20000 Ft (1964-et írunk!)
- És, ha kapnának annyi kamatmentes kölcsönt?
- Kitől?
- Tőlem.
- Zavaromban csak annyit kérdeztem: és mi van, ha nem fizetjük vissza?
- Akkor száradjon a lelkükön, hogy más nem kaphat belőle.

Azzal váltunk el, hogy otthon mindent megbeszélék és egy hónap múlva találkozunk.

Mindig csak annyi pénzt kaptunk, amennyi a következő lépéshez kellett. Számot adtam, hogy mire költöttük. Nem kért számlát, nem kritizált. Kérdezte a következő lépést.

A 20000-ből el tudtunk indulni. Még hiányoztak felszerelések, további mellékhelyiség alakítgatások, de azt már behozta a szoba forgalma.

Az adósság részletenkénti visszafizetése folyamatos havi találkozásokat jelentett. Akkor már hármas-négyesével találkozgatott emberekkel, és kezdődött a Szentírás elemzés. Első bokros barátaim Terike, Merza Jóska és Lilla voltak.

Mikor kész lett a lakás, egy kis vendégséget hívtam össze. Gyurka bácsit, Greszét és a kis kápolnánk káplánját. Turiák Ildi akkor munkatársam volt. Mindketten első látásra megéreztek, hogy egy húron pendülünk. Sokat segített nekem a gyerekek körül, meg a háztartásban is. A legbensőségesebb barátom lett. A vendégség napján is eljött segíteni. Aztán természetesen részt vett a beszélgetésben is. Gyurka bácsival együtt mentek el. És Ildi is fönnakadt a hálón.

Mire az adósságot kifizettük, megszületett Kati. Számomra természetes volt, hogy Ildi és Gyurka bácsi legyenek a keresztszülei.

Akkor vezették be a GYES lehetőséget, így munkaviszony-megszakítás nélkül otthon maradhattam. Mielőtt lejárt a GYES a férjem egy bizonytalan kilátásokat ígérő vállalkozással Olaszországba ment. Ezért nem hagyhattam ott később se a munkám. Másfél év múlva meg, mikor visszatért, semmi neki való munkát nem talált, jóformán alkalmi munkákat kapott csupán. A rendszerváltás után meg a fizető vendéglátó szolgáltatás szűnt meg. Így ugyan nem szorultunk benn az adósságban, de én a 1990-es nyugdíjazásomig állásban maradtam.

Az igazi hasznom az volt, hogy bekerültem a Bokorba, és remélem, halálomig hűséges tagja maradok.